

Arrest

nr. 188 199 van 9 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. LERAT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 28 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 8 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 8 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 28/08/2015
Overdracht CGVS: 29/01/2016*

U werd op 21 juni 2016, van 9u03 tot 13u06, gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is. Uw advocaat, mr. Lerat, was gedurende heel het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte woonde in het district Al-Dora, in de wijk Al-Iskan Al-Shaabi. Nadien verhuisde u naar de wijk Al-Moalimin en toen u 18 of 19 jaar was verhuisde u naar de Shorta-wijk in Al-Dora, waar u verbleef tot 22 juni 2015. U heeft Irak verlaten op 24 juni 2016 en verbleef de laatste twee dagen voor uw vertrek bij uw vriend A. in de wijk Al-Ameriya. U heeft rechten gestudeerd aan de privéuniversiteit van Al-Thurath en in 2014 heeft u uw bachelor-diploma behaald. Ongeveer een week na uw afstuderen begon u te werken als advocaat. U werkte zeven à acht maanden als advocaat familiaal en burgerlijk recht aan de rechtbank van Al-Bayaa. Uw laatste werkdag als advocaat was op 22 juni 2015. Hiernaast was u ook schilder in bijberoep.

Eind april kreeg u uw eerste zaak als advocaat en werd u door een vrouw, genaamd Z.F.A., gecontacteerd die wou scheiden van haar man, M.S.A. Zij zei dat haar man grote winkels en ook nog een andere job had, maar ze niet kon zeggen wat die job was. Deze echtscheidingszaak werd u door andere mensen afgeraden, maar omdat het uw eerste zaak was besloot u toch als advocaat voor de vrouw op te treden. In mei 2015 won u de rechtszaak, waardoor de echtscheiding zich voltrokken had. Uw cliënte Z.F.A. bleef u hierna contacteren en u bent zelfs bij haar thuis uitgenodigd geweest. Op een dag werd u door een man opgebeld die u beschuldigde de minnaar van zijn vrouw te zijn, iets wat u weerlegde. De man had zich voorgesteld als de man van uw cliënte en zei dat hij tot de militie "Asaib Ahl al-Haqq" behoorde. Twee à drie dagen later zag u de man in de rechtbank en zei een collega dat die man naar u gevraagd had. Hierna belde u Z.F.A. en vertelde u wat u meegemaakt had, waarop zij zei dat u het moest laten en haar man niets zou doen. Op 22 juni 2015 reed u met de auto terug van uw werk toen een andere wagen langs u stopte. Drie gemaskerde mannen stapten uit, trokken u uit uw wagen en staken u in hun wagen. Ze reden met u naar Maalif, waar u buiten in een wc moest blijven. Ter plekke werd u geslagen en zeiden ze dat u een soenniet en onrein was en dat uw moeder een Duleimi was. U herkende ook de man van de rechtbank. Hij vroeg u of u dacht een goede advocaat en winnaar te zijn en zei dat hij zijn vrouw enkel verlaten had omdat ze gezegd had het huwelijksgeld niet meer nodig te hebben. Hierna werd u opgesloten in het toilet en na zonsondergang kwam ene A.S. naar u. Hij zei dat uw moeder 'een Duleimi' uit Fallajuh, Ramadi en de Askari-wijk was en dat uw vader een piloot met een hoge rang was geweest. Toen uw ontvoerders hierna iets gingen eten, wist u via het dak van het toilet te ontsnappen en bent u onmiddellijk naar uw huis teruggekeerd. Bij u thuis zag u echter dezelfde auto waarmee ze u ontvoerd hadden, waardoor u direct naar uw vriend A. in de Al-Ameriya wijk ging. U verbleef twee dagen bij uw vriend en op 24 juni 2015 vertrok u uit Irak en vloog u met uw eigen paspoort van Bagdad naar Istanbul, Turkije. Vervolgens reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk in België aan te komen. U kwam hier aan op 27 augustus 2015 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een getuigenschrift van uw studies, uw badge van de advocatenvereniging, uw nationaliteitsbewijs, een bewijs van uw DHL-postverzending, een kopie van enkele identiteitsdocumenten en werkbades van andere personen, uw DHLenveloppe en de bijhorende inhoud, waaronder een brief van 'Iraqi Jurists Union' en een kopie van een onbekende badge, en enkele informatieve documenten voorgelegd door uw advocaat.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst rijzen er vragen bij uw werkzaamheden als advocaat. U verklaarde in mei of juni 2014 afgestudeerd te zijn, een week of tien dagen na uw afstuderen te zijn begonnen met werken als advocaat en uw laatste werkdag als advocaat in Irak op 22 juni 2015 gehad te hebben (CGVS, pg. 9-10). Uit deze verklaringen kan dus afgeleid worden dat u in totaal ongeveer één jaar gewerkt hebt als advocaat. In dat opzicht is het dan ook opmerkelijk dat u bovenstaande begin- en einddata van uw werkzaamheden als advocaat opgeeft, maar u tegelijkertijd beweert slechts zeven à acht maanden gewerkt te hebben als advocaat (CGVS, pg. 11).

Nog opmerkelijk is dat u in de periode dat u werkzaam was als advocaat slechts één enkele zaak of dossier behandeld had. Het is weinig waarschijnlijk dat indien u daadwerkelijk een jaar als advocaat gewerkt zou hebben, u slechts één zaak behandeld zou hebben, nl. de echtscheidingszaak van Z.F.A. Hoewel deze echtscheidingszaak de enige zaak is die u ooit behandeld heeft als advocaat, is het eigenaardig dat u het dossiernummer van de zaak niet kent noch hier later naar gevraagd hebt (CGVS, pg. 21) en u enkel vaag blijft wanneer u gevraagd wordt wanneer de rechtszaak plaatsgevonden had. Zo kan u enkel zeggen dat u de zaak gewonnen had begin mei (CGVS, pg. 13). Van iemand die werkzaam was als advocaat en gedurende zijn werkzaamheden als advocaat slechts één enkele zaak behandeld heeft, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van het enige dossier dat hij behandeld heeft en dit van naaldje tot draadje uit de doeken zou kunnen doen. Daarenboven kan u geen enkel document voorleggen betreffende deze rechtszaak, nochtans de sleutelgebeurtenis binnen uw asielrelaas. Hiernaast is het ook eigenaardig dat u, ondanks de door u beweerde rechtenstudies en werkzaamheden als advocaat, niet op de hoogte bent wie de huidige en voorbije Iraakse Ministers van Justitie zijn/waren (CGVS, pg. 9).

Vervolgens dient de aandacht nog gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw werkzaamheden als advocaat. Vooreerst tekent het CGVS het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van de door u voorgelegde werkkkaart badge van uw advocatenvereniging. Zo is de Engelstalige kant van deze badge opgesteld in gebrekkig Engels en kunnen er verschillende schrijffouten op waargenomen worden (bv. "Profession: juristis"; "Date of belonning"; Property: Member). Dat er dermate opvallende schrijffouten staan op uw officiële badge van de 'Iraqi Jurists Union' is wel zeer eigenaardig. Dat u daarenboven deze badge hebt laten aanmaken enkel en alleen om deze te kunnen tonen tijdens uw gehoor op het CGVS én op een moment dat u Irak reeds verlaten had lijkt te wijzen op het gesolliciteerd karakter van deze badge. Voorts tekent het CGVS ook het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van het door u voorgelegde getuigschrift van uw universitaire studies. Hoewel u beweert dat dit een origineel stuk betreft, dient te worden vastgesteld dat het enkel een print betreft, waarbij zelfs de stempels gekopieerd zijn, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Bovendien dient ook nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude").

Bovenstaande bevindingen in acht genomen, moet worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden als advocaat weinig geloof gehecht kan worden. Wat betreft de brief die u voorlegt van de Iraqi Jurists Union dient opgemerkt te worden dat document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen over uw beroep als advocaat volstaat bovenstaand document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Gezien de problemen die u aanhaalt voor uw vertrek uit Irak enkel voortkomen uit dat éne geschil dat u had omwille van een door u behandelde rechtszaak, ondergraaft deze conclusie in grote mate al de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast doen de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoewel de door u aangehaalde problemen enkel en alleen voortkomen uit de echtscheidingszaak waarbij u Z.F.A. als advocaat vertegenwoordigde, heeft u na uw vertrek uit Irak geen contact meer gehad met uw cliënte, noch heeft u daar enige poging toe ondernomen (CGVS, pg. 13). Dat u haar niet meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Z.F.A. haar situatie kan immers voor u een indicatie vormen voor het risico dat u loopt - haar situatie kan indicatief zijn voor uw situatie, Z.F.A. had immers zelf de echtscheidingszaak tegen haar ex-man opgestart. Het kan niet worden uitgesloten dat zij eveneens werd gevisieerd of mogelijks werd lastig gevallen. Logischerwijze zou u toch willen weten wat haar kan zijn overkomen, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft uw cliënte, nochtans een sleutelfiguur in uw asielrelaas, te contacteren doet afbreuk aan de oprechtheid, minstens de ernst, van uw vluchtrelaas.

Voorts zijn uw verklaringen over de militie die u bedreigde, in casu Asaib Ahl Al-Haq, weinig overtuigend. Zo beweert u dat Moqtada Al-Sadr de leider van Asaib Ahl Al-Haq is (CGVS, pg. 22).

Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat niet Moqtada Al-Sadr, maar Qais Al-Khazali de leider van Asaib Ahl Al-Haqq is. Moqtada Al-Sadr daarentegen is een zeer bekende sjiiitische geestelijke en de leider van het voormalige Mehdi-leger en het huidige Saraya Al-Salam. Daarenboven blijkt uit de beschikbare informatie ook dat er spanningen zijn tussen de sjiiitische milities onderling, waarbij vooral de relatie tussen Asaib Ahl al-Haqd en de 'Sadristen' bijzonder gespannen is (zie landeninformatie "Security Situation in Baghdad-The Shia Militias" en "Who is Shiite cleric Muqtada al-Sadr?"). Dat u desalniettemin beweert dat Moqtada Al-Sadr de leider van Asaib Ahl al-Haqq is, is hoogst bevreemdend. Dat u een dergelijke fout maakt onderstreept dan ook verder de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen met milities. Van iemand die beweert geïnterviewd te worden door een militie kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze beter geïnformeerd is over de militie die hem viseert.

Overigens verklaarde u ook dat uw broer niet meer naar de rechtbank ging omdat hij van collega's gehoord had dat ze u aan het opwachten zijn en dat ze weten dat jullie kinderen van een "Fallujah-vrouw" (waarmee de naam al-Duleimi geassocieerd wordt) zijn. Verder hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 24 juni 2015 niets meer van de personen die u en uw zoon bedreigden (CGVS, pg. 25). Nochtans moet het voor deze militie niet moeilijk zijn te achterhalen wie uw familie is en waar zij verblijven. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen omwille van de link met uw moeders naam.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven.

Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni -augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad.

Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande de vluchtelingenstatus, licht verzoeker in zijn verzoekschrift toe als volgt:

“1. Ten eerste stelt verwerende partij zich vragen bij de werkzaamheden van verzoekende partij als advocaat.

Verwerende partij vindt het opmerkelijk dat verzoeker ongeveer één jaar was afgestudeerd voor hij uit Irak vertrok doch slechts 7 à 8 maanden als advocaat werkzaam is geweest (p. 2 beslissing CGVS – stuk 1).

Dat het nochtans niet verbazingwekkend is om te stellen dat er veel administratieve taken vereist zijn voor de inschrijving als advocaat en dit enige tijd in beslag kan nemen. Dat verwerende partij ook nooit gevraagd heeft hoelang verzoeker in deze periode werkelijk met zijn zaak bezig is geweest...

Nog opmerkelijker vindt verweerster dat verzoeker slechts één zaak heeft behandeld. Dat verzoeker nochtans als reden aangaf dat men in Irak als advocaat wordt ingedeeld in 3 soorten materies die gekenmerkt worden door een badge A, B of C. Verzoeker heeft een badge A en mag enkel familie- of erfrechtelijke dossiers behartigen hetgeen hij ook deed (zie p.10-11 vragenlijst CGVS).

Dat het als beginnend advocaat niet evident is om zomaar cliënteel te werven, vooral indien men als alleenstaande advocaat begint zonder enige associatie bij een kantoor noch hulp van een ander in deze sector.

Dat verzoeker het dossiernummer van zijn zaak niet vanbuiten kent, lijkt volgens verweerster ook eigenaardig te zijn. Dat ik, als advocaat zijnde, weinig tot geen advocaten ken die het algemeen rolnummer van hun rechtszaken zomaar vanbuiten kennen. Dat verweerster onredelijke verwachtingen heeft van verzoekende partij en dit geen reden mag zijn om te besluiten tot een ongeloofwaardig asielrelaas...

Dat verzoeker bovendien verweten wordt dat hij niet op de hoogte is van de huidige Iraakse Minister van Justitie. Dat verweerster een kortzichtige houding inneemt tegenover verzoeker daar hij zelf toegeeft niet sterk te zijn in de politiek. Dat verzoeker wel andere namen van politici kan opnoemen en hij de voorzitter van de orde der advocaten, de heer Ahmed Al-Faisali, aanhaalt (p. 9 vragenlijst CGVS). Dat er met andere woorden wel voldoende andere elementen worden vermeld die met zijn beroepsactiviteit te maken hebben.

2. Ten tweede maakt verwerende partij enkele opmerkingen in verband met de documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn werkzaamheden als advocaat.

Aangezien verweerster de authenticiteit van de badge van de advocatenvereniging toebehorende aan verzoeker in twijfel trekt omdat er schrijffouten gevonden werden in de Engelstalige tekst.

Dat verzoeker niet verantwoordelijk geacht kan worden voor schrijffouten gemaakt door een Irakese vereniging... Dat verzoeker bovendien andere voorbeelden kan voorleggen van andere advocatenkaarten met dezelfde fouten (stuk 8).

Dat het CGVS, in het geval zij de authenticiteit van documenten in twijfel trekken, deze zelf dient te verifiëren.

Dat verzoeker in zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (p. 11) reeds verklaarde zijn advocatenpas verloren te hebben in Irak. Dat hij op aanraden van zijn advocaat en zijn sociaal assistent een duplicaat diende aan te vragen opdat hij zijn asielverhaal kon staven met bewijsstukken. Dat het in dit opzicht dan ook helemaal niet vreemd is om dit opnieuw aan te vragen.

Dat verzoeker ook een brief voorlegt van de Irakese Juristenvereniging verklarende dat hij lid is (stuk 9). Dat ook de authenticiteit van het voorgelegde getuigschrift van de universitaire studies van verzoeker niet geloofwaardig wordt geacht daar het om een loutere kopie gaat. Dat verzoeker thans het originele stuk kan voorleggen samen met een originele Engelse vertaling van zijn diploma (stuk 10).

Dat verzoeker getracht heeft om zo veel mogelijk bewijzen te verzamelen in de periode die hij voorhanden had en verder niet persoonlijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor de door verweerster aangehaalde documentenfraude of corruptie in Irak.

Dat uit bovenstaande uiteenzetting redelijkerwijs en op een afdoende manier werd aangetoond dat verzoeker het beroep van advocaat uitoefende in Irak, dat hij werd ontvoerd door verschillende mannen ingevolge een zaak die hij behandelde en dat verzoeker vreest voor zijn leven.

3. Aangezien het CGVS voorts stelt dat het gedrag van verzoeker afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Dat verzoeker amper contact heeft gehad met zijn cliënte na zijn vertrek uit Irak en dit volgens verwerende partij een gebrek aan interesse zou vormen voor haar belangen.

Dat men niet kan voorspellen hoe eenieder zich zal gedragen in een welbepaalde situatie. Dat iedere mens gebeurtenissen op een andere manier ervaart en men geen conclusies kan trekken uit het gedrag van een persoon in reactie op een traumatische ervaring.

Dat verzoeker twee verslagen voorlegt van een psycholoog evenals van een psychiater die stellen dat verzoeker psychologisch zeer onstabiel is ingevolge deze gebeurtenissen. Dat indien men met angst door het leven gaat, men vaak ook deze problemen uit de weg wil gaan door ze te negeren.

Dat verzoeker daarenboven niet meer hetzelfde gsm nummer gebruikt noch over hetzelfde facebook account beschikt en hij dus niet meer in de mogelijkheid is om haar te contacteren.

Dat dit geen indicatie mag zijn in het nemen van een beslissing omtrent zijn asielaanvraag.

4. Aangezien verzoeker ten slotte verklaarde dat Moqtada Al-Sadr de leider was van de militiegroep Asaib Al-Haq. Dat verweerster echter stelt dat Qais Al-Khazali de leider is van de militiegroep waardoor verzoeker bedreigd werd. Dat verweerster verklaart dat er enorme spanningen zijn tussen de sjiitische milities onderling en het onmogelijk zou zijn dat Moqtada zich vereenzelvigt met de militiegroep.

Dat verzoeker verschillende video's verzamelde waarin duidelijk blijkt dat zij wel samenkomen en dat verzoeker geen 'fout' beging zoals verweerster beweert (p. 3 beslissing CGVS).

5. Aangezien verzoeker terecht aanhaalde dat verweerster een vergissing maakte in haar beslissing (p. 3, tweede paragraaf) daar zij melding maakt van een zoon, dit terwijl verzoeker nog nooit vader is geweest. Dat het in die context voornamelijk de broer en de vader van verzoeker zijn die tot op heden bedreigd worden door de aanhangers van de militiegroep waartoe de ex-echtgenoot van de cliënte van verzoeker behoort. Dat zij nog steeds op zoek zijn naar verzoeker (stuk 11).

6. Overeenkomstig artikel 48/3, §1 Vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van art. 1A2 van het Vluchtelingenverdrag.

A. De vreemdeling dient zich buiten het grondgebied te bevinden van de staat waarvan hij de nationaliteit bezit.

In casu bevindt verzoekende partij zich in België en bijgevolg buiten het grondgebied van zijn land van herkomst zijnde Irak.

B. De vreemdeling dient een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De persoon moet een vrees koesteren en die vrees wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu. Het omvat een subjectief element. Bovendien moet de vrees ook redelijk en gegrond zijn. Dat wil zeggen dat ze verklaard moet kunnen worden aan de hand van objectieve gegevens.

Verzoekende partij vreesde zodanig voor zijn leven en zijn toekomst dat hij niet meer thuis durfde terug te keren. Hij heeft beslist om zijn land te verlaten. Zijn vrees is nog steeds aanwezig gelet op de recente vervolgingen van zijn broer en zijn vader. Daarenboven stelt dit voor verzoeker op psychologisch vlak enorme gevolgen. Verzoeker ondernam zelfs een zelfmoordpoging en werd doorverwezen naar een psychiater (stuk 4).

De vervolging moet een zekere ernst en zwaarte vertonen. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid. Verzoekende partij werd bedreigd, geslagen en ontvoerd omwille van zijn beroep en het feit dat hij soenniet is, hield de mannen zeker niet tegen in hun gewelddadigheden en hun bedreigingen voor zijn leven.

C. De vervolging dient zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging.

In casu ligt de godsdienst aan de basis voor de vervolgingen. Er heersen thans enorme sektarische spanningen in Bagdad. De organisatie Asaib Al-Haq bedreigde verzoekende partij omwille van de professionele relatie met de vrouw van een lid van de organisatie enerzijds en omwille van het feit dat hij soenniet is anderzijds.

De sjiitische milities richten doelbewust gewelddaden aan in Bagdad tegen de soennitische burgers.

De soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiietische militie dan sjiieten. Deze militie handelen in feitelijke straffeloosheid en de overheid wil of kan hen niet beteugelen (zie COI Focus Irak dd. 23.06.2016).

De soennieten worden er hoe dan ook vervolgd en de vrees bestaat dat er een genocide tegen de soennitische bevolking, als minderheid, zou uitbreken.

D. Er dient een gebrek aan bescherming te zijn in het land van herkomst.

De vervolging is onrechtstreeks veroorzaakt door de overheid waardoor verzoeker een gebrek aan bescherming heeft in Irak. De vervolging gaat uit van georganiseerde militiegroepen die getolereerd en aangemoedigd worden door de Iraakse overheid. Deze laatste kan of wil er niet tegen optreden.

De overheid blijft in gebreke om de nationale wetten toe te passen. Het leger dat door de militieorganisaties geïnfilteerd is en er meer en meer gezag uitoefenen, wordt blootgesteld aan corruptie. De rechterlijke macht is het slachtoffer van intimidaties, wordt beïnvloed door de politieke machtsspelletjes en de corruptie. Een bescherming vanwege de overheid is ten zeerste betwifelbaar.”

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus, werpt verzoeker op dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in Irak, wat niet betwist wordt door de Commissaris-generaal. Hierbij vindt een ernstige bedreiging van het leven van burgers plaats. Hij wijst erop dat de Commissaris-generaal zelf aanhaalt dat het aantal aanslagen sinds april 2016 is toegenomen. Aldus is er sprake van escalerend geweld, gezien er dagelijks kleinschalige en willekeurige aanslagen plaatsvinden die de meeste burgerslachtoffers maken. Hij wijst er voorts op dat volgens de recente gegevens van de Britse organisatie “Action on Armed Violence” (AOAV) Irak het meest gevaarlijke land ter wereld blijkt. In het meest gevaarlijke land ter wereld is bovendien de hoofdstad Bagdad de meest gevaarlijke stad ter wereld, aldus het “*Verisk Maplecroft’s New Global Alerts Dashboard*” (GAD), een online portaalsite die wereldwijd alle gerapporteerde terroristische incidenten analyseert. Verzoeker wijst er vervolgens op dat de landeninformatie waarop de Commissaris-generaal zijn beslissing steunt intussen niet meer actueel is. Hij stelt bovendien dat de aangehaalde aanslagen in Bagdad betrekking hebben op de periode tot en met eind mei 2016 terwijl er nadien nog verschillende aanslagen plaatsvonden, die de veiligheidssituatie niet ten goede komen. Aldus moet volgens verzoeker de veiligheidssituatie in Bagdad opnieuw geëvalueerd dient te worden. Hij verwijst hierbij ook naar de arresten nr. 165 615 en 165 616 van de Raad van 12 april 2016.

Verzoeker stelt vervolgens dat uit het gegeven dat Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst ontvluchten naar Bagdad komen, niet kan worden afgeleid dat Bagdad veiliger is dan andere regio's of dat er geen sprake is van willekeurig geweld. Hierbij verwijst hij opnieuw naar arrest nr. 165 615 van de Raad van 12 april 2016. Hij stelt dat de meeste mensen naar Bagdad vluchten omdat ze daar familie hebben. Verzoeker stelt zich vervolgens vragen bij de indicatie van het schoolbezoek in Bagdad die gehanteerd wordt door de Commissaris-generaal, aangezien de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*” van Cedoca van 31 maart 2016 vermeldt dat de scholen eveneens openbleven in 2006-2007 en in 2014-2015, terwijl toen wel nog subsidiaire bescherming verleend werd aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad. Verzoeker wijst er vervolgens op dat er nog andere factoren kunnen vermeld worden die de zware impact van het gewapend conflict op burgers weergeven. De continue mensenrechtenschendingen, de druk uitgeoefend op de burgers, de hongersnood, de volksverhuizingen, de ondergang van de regering, ... zijn indicatoren die het openbare leven in Bagdad wel aantasten. Hij stelt vervolgens dat Bagdad de meest getroffen provincie blijft van het gewelddadig conflict in Irak. Aangezien IS grondgebied verliest in andere delen van het land, wordt het terreurniveau en de angst in de hoofdstad verhoogt. De maand maart 2016 kende de meeste aanslagen gedurende de drie laatste jaren.

Verzoeker wenst bovendien nog te wijzen op zijn persoonlijke situatie. Enerzijds wijst hij erop dat hij hoofdzakelijk in een sjiietische wijk verbleef die gevisieerd werd door IS. Anderzijds stelt verzoeker dat hij een kwetsbaar profiel heeft, aangezien hij door een psychische aandoening medicatie dient te nemen en angstige situaties dient te vermijden. Hij wijst erop dat het door hem voorgelegde medisch attest van zijn psychiater beperkt is omwille van het beroepsgeheim, maar dat zijn psychiater meer informatie wil verstrekken indien de Raad dit nodig acht. Verzoeker stelt dat het loutere feit dat hij zou moeten leven in een omgeving van escalerend geweld en waar iedere opvolging van zijn persoonlijke situatie ontbreekt, kan beschouwd worden als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar arresten nr. 167 848 van de Raad van 19 mei 2016 en nr. 170 821 van de Raad van 29 juni 2016.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- attest van inburgering (stuk 3)
- verslag van de psycholoog van verzoeker (stuk 4)
- verslag van de psychiater van verzoeker (stuk 5)
- kopie van paspoort van de vader van verzoeker (stuk 6)
- kopie van paspoort van de moeder van verzoeker (stuk 7)
- foto's van advocatenkaarten van collega's ter vergelijking (stuk 8)
- brief van verzoekers lidmaatschap bij Iraqi Jurists Union (stuk 9)
- diploma rechten van verzoeker (stuk 10)
- klacht bij de politie door vader van verzoeker (stuk 11)
- Rapport Caritas, Parole à l'exil: les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad, december 2015 - mei 2016 (stuk 12)
- Artikel "*Iraq tops 'most dangerous' place in world list*" van RT UK van 22 juni 2015 (stuk 13)
- Artikel "*Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing 'extreme' terrorism risk*" van Verisk Maplecroft van 20 mei 2015 (stuk 14)
- Artikel "*UN says 1,690 Iraqi civilian casualties in July alone*" van The New Arab van 2 augustus 2016 (stuk 15)
- Verklaring van woonst en huurovereenkomst van verzoeker (stuk 16).

De Raad merkt op dat stukken 6, 7 en 9 reeds werden voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door asielzoeker, stuk 18).

2.1.3. In een aanvullende nota van 25 april 2017 voegt de Commissaris-Generaal de COI FOCUS "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker. Vooreerst is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn profiel als advocaat niet aannemelijk kan maken. Waar verzoeker het motief in de bestreden beslissing omtrent het tijdsbestek waarin hij zijn functie als advocaat uitoefende tracht te weerleggen, door op te werpen dat de inschrijving als advocaat administratieve taken vereist die enige tijd in beslag nemen, oordeelt de Raad dat dit verweer niet dienstig kan worden aangenomen. Tijdens het CGVS-interview verklaarde verzoeker immers dat hij één week of tien dagen na zijn afstuderen in mei of juni 2014 naar de orde van advocaten trok en daar een opleiding van drie dagen volgde (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 9). Gevraagd wat deze opleiding inhield, verklaarde verzoeker dat "*het was geen les, maar meer administratief. Ik moest daar mijn getuigschrift voorleggen, legaliseren en inschrijfgeld betalen. Dan wordt mijn aanvraag naar de rechtbank opgestuurd en na zijn goedkeuring krijg ik mijn badge*" (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 10). Hieruit blijkt dat verzoeker hoogstens twee weken na zijn afstuderen in mei of juni 2014 zijn werkzaamheden als advocaat heeft aangevat, en dit tot 22 juni 2015 (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 10). De Raad merkt op dat deze vaststelling tegenstrijdig is met verzoekers verklaring dat hij "*7 à 8 maanden*" als advocaat gewerkt heeft (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 11).

Waar verzoeker verder gevolgd kan worden dat het niet onaannemelijk is dat hij als beginnend advocaat slechts één zaak had, is de Raad van oordeel dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan het motief in de bestreden beslissing dat: "*Hoewel deze echtscheidingszaak de enige zaak is die u ooit behandeld heeft als advocaat, is het eigenaardig dat u het dossiernummer van de zaak niet kent noch hier later naar gevraagd hebt (CGVS, pg. 21) en u enkel vaag blijft wanneer u gevraagd wordt wanneer de rechtszaak plaatsgevonden had. Zo kan u enkel zeggen dat u de zaak gewonnen had begin mei (CGVS, pg. 13). Van iemand die werkzaam was als advocaat en gedurende zijn werkzaamheden als advocaat slechts één enkele zaak behandeld heeft, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van het enige dossier dat hij behandeld heeft en dit van naaldje tot draadje uit de doeken zou kunnen doen. Daarenboven kan u geen enkel document voorleggen betreffende deze rechtszaak, nochtans de sleutelgebeurtenis binnen uw asielrelaas.*" Bovendien oordeelde de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat van iemand die zijn rechtenstudies heeft afgerond en vervolgens werkzaam was als advocaat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij kennis heeft van de huidige of voorbije Iraakse Minister van Justitie.

Verzoekers verweer dat hij niet sterk is in politiek kan niet dienstig worden aanvaard, temeer daar verzoeker tijdens het CGVS-interview zelf aangaf dat hij wel de namen van verschillende andere Iraakse ministers kende (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 9).

Waar verzoeker aanvoert dat hij documenten neerlegde ter staving van zijn profiel als advocaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing hieromtrent terecht oordeelde dat:

“Vervolgens dient de aandacht nog gevestigd te worden op de documenten die u voorlegt ter staving van uw werkzaamheden als advocaat. Vooreerst tekent het CGVS het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van de door u voorgelegde werkkaart badge van uw advocatenvereniging. Zo is de Engelstalige kant van deze badge opgesteld in gebrekkig Engels en kunnen er verschillende schrijffouten op waargenomen worden (bv. “Profession: juristis”; “Date of belonning”; Property: Member) . Dat er dermate opvallende schrijffouten staan op uw officiële badge van de ‘Iraqi Jurists Union’ is wel zeer eigenaardig. Dat u daarenboven deze badge hebt laten aanmaken enkel en alleen om deze te kunnen tonen tijdens uw gehoor op het CGVS én op een moment dat u Irak reeds verlaten had lijkt te wijzen op het gesolliciteerd karakter van deze badge. Voorts tekent het CGVS ook het nodige voorbehoud aan bij de authenticiteit van het door u voorgelegde getuigschrift van uw universitaire studies. Hoewel u beweert dat dit een origineel stuk betreft, dient te worden vastgesteld dat het enkel een print betreft, waarbij zelfs de stempels gekopieerd zijn, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document kan bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus draagt dit document geen enkele bewijswaarde. Bovendien dient ook nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS “COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude”).

Bovenstaande bevindingen in acht genomen, moet worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden als advocaat weinig geloof gehecht kan worden. Wat betreft de brief die u voorlegt van de Iraqi Jurists Union dient opgemerkt te worden dat document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen over uw beroep als advocaat volstaat bovenstaand document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

De Raad neemt de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, over. Verzoekers verweer dat hij niet verantwoordelijk is voor schrijffouten op zijn documenten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde advocatenbadge niet authentiek is. Hierbij merkt de Raad op dat het aan de voorgelegde stukken bewijswaarde kan ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat badges van collega's dezelfde fouten bevatten, dient opgemerkt te worden dat de door verzoeker neergelegde foto's van deze badges evenmin voldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit en als dusdanig de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet kunnen herstellen. Waar verzoeker bij het verzoekschrift zijn originele rechtendiploma aanbrengt, dient opgemerkt te worden dat de Engelse versie hiervan opnieuw schrijffouten bevat (zoals de woorden “*panal*”, “*principles*”, “*commercaill*”). In de Arabische vertaling van het diploma valt bovendien te lezen dat verzoeker zijn bachelordiploma behaalde op 1 juli 2011, hetgeen niet vermeld wordt in de Engelse versie van het diploma. Dit klemt bovendien met verzoekers verklaringen dat verzoeker sinds mei of juni 2014 in het bezit is van zijn bachelor diploma rechten (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 8-9). De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 19 , nr. 1), met name de “*COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude*” van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Gelet op de ondersteunende werking van dergelijke documenten en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Irak, stelt de Raad vast de documenten die neergelegd werden door verzoeker om zijn werkzaamheden als advocaat te staven, de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen herstellen, integendeel.

De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers profiel als advocaat geheel ongeloofwaardig is, hetgeen ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, aangezien dit voortvloeit uit verzoekers functie. Verzoekers asielrelaas wordt bovendien verder ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden. Zo oordeelde de bestreden beslissing terecht dat:

“Daarnaast doen de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hoewel de door u aangehaalde problemen enkel en alleen voortkomen uit de echtscheidingszaak waarbij u Z.F.A. als advocaat vertegenwoordigde, heeft u na uw vertrek uit Irak geen contact meer gehad met uw cliënte, noch heeft u daar enige poging toe ondernomen (CGVS, pg. 13). Dat u haar niet meer hebt proberen te contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Z.F.A. haar situatie kan immers voor u een indicatie vormen voor het risico dat u loopt - haar situatie kan indicatief zijn voor uw situatie, Z.F.A. had immers zelf de echtscheidingszaak tegen haar ex-man opgestart. Het kan niet worden uitgesloten dat zij eveneens werd gevisieerd of mogelijks werd lastig gevallen. Logischerwijze zou u toch willen weten wat haar kan zijn overkomen, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft uw cliënte, nochtans een sleutelfiguur in uw asielrelaas, te contacteren doet afbreuk aan de oprechtheid, minstens de ernst, van uw vluchtrelaas.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij over een ander gsm nummer en Facebook pagina beschikt, dient opgemerkt te worden dat verzoeker hiermee geenszins aantoonde dat hij niet langer in het bezit is van de contactgegevens van zijn voormalige cliënte noch dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om deze contactgegevens te achterhalen. Verzoekers psychische problemen doen geen afbreuk aan het feit dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen aldus ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het bestaan van YouTube video's waaruit blijkt dat Moqtada Al-Sadr samenkomt met de sjiiitische militie AAH. De Raad stelt vast dat dit verweer geen afbreuk doet aan het motief in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker verkeerdelijk antwoordde dat Moqtada Al-Sadr de leider is van AAH (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 22), terwijl uit landeninformatie bijgebracht door de Commissaris-generaal blijkt dat de AAH geleid wordt door Qais Al-Khazali en dat Al-Sadr de leider is van het Mehdi leger (Landeninformatie, stuk 19, nr. 2 en 3). De Raad is van oordeel dat, in een context als deze van Bagdad, waar de sjiiitische milities feitelijk de macht hebben (Landeninformatie, stuk 19, nr. 4 en 5), van verzoeker kan verwacht worden dat deze een betere kennis heeft over de militie die verondersteld wordt hem te viseren.

Verzoeker verklaart verder in zijn verzoekschrift dat zijn broer en vader, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, nog steeds bedreigd worden door de milities omwille van zijn voorgehouden problemen. Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het CGVS-interview geen melding maakte van enige bedreigingen tegen zijn familieleden na zijn vlucht uit Irak (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 25). Verzoeker laat bovendien na te verduidelijken op welke manier verzoekers broer en vader alsnog bedreigd zouden worden door de milities en legt geen bewijsstukken neer hieromtrent. Wat betreft de klacht neergelegd door verzoeker in het verzoekschrift, dient opgemerkt te worden dat dit een klacht betreft ingediend door de vader van verzoeker met betrekking tot een incident op 6 juli 2015 waarbij de milities op zoek waren naar verzoeker in zijn buurt. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker hier geen melding van maakte tijdens het CGVS-interview, dat plaatsvond op 21 juli 2016, toen hem expliciet werd gevraagd of er nog iets met zijn familie gebeurd was (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 25), hoewel verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn familie (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 5). De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoeker een *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. Waar verzoeker aanhaalt dat de bestreden beslissing onterecht verwijst naar verzoekers zoon, dient opgemerkt te worden dat hier duidelijk om een materiële vergissing in de bestreden beslissing gaat, die geenszins de motivering in deze beslissing aantast.

De bestreden beslissing oordeelde aldus correct dat: “Overigens verklaarde u ook dat uw broer niet meer naar de rechtbank ging omdat hij van collega's gehoord had dat ze u aan het opwachten zijn en dat ze weten dat jullie kinderen van een “Fallujah-vrouw” (waarmee de naam al-Duleimi geassocieerd wordt) zijn. Verder hoorden u en uw familie sinds uw vertrek uit Irak op 24 juni 2015 niets meer van de personen die u (...) bedreigden (CGVS, pg. 25). Nochtans moet het voor deze militie niet moeilijk zijn te achterhalen wie uw familie is en waar zij verblijven. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer ondernomen hebben om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen omwille van de link met uw moeders naam.”

Alle weerhouden motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden aldus overgenomen door de Raad.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is ook de door verzoeker aangehaalde algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad toont niet aan dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers identiteitsdocumenten alsook die van zijn vader en moeder hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Omtrent verzoekers medische attesten dient opgemerkt te worden dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychiatrische problematiek werd opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak ervan. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de psychiatrische problematiek werd opgelopen. Het attest van "3 januari 2016" bevat enkel de mededeling dat verzoeker sinds 16 november 2016 ambulante psychiatrisch wordt opgevolgd, maar andere nadere documentatie omtrent deze opvolging of de ernst van de problematiek ontbreekt. Het attest van 3 januari 2017 van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren, vermeldt dat verzoeker zich steeds goed leek te voelen en zich richtte op zijn integratieproces, hij sinds oktober 2016 futloos werd, kampte met grote stemmingswisselingen en zich vaak terugtrok. Dergelijke medische documentatie laat derhalve geenszins toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. In verband met het door verzoeker bijgebrachte attest van inburgering, merkt de Raad op dat dit document niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de huurovereenkomst en de klacht van verzoekers vader, dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De Raad verwijst daarenboven naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1), met name de "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Aldus kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet vermogen te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 19, nr. 4 en 5) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar verzoeker vervolgens stelt dat de informatie in het administratief dossier van de Commissaris-generaal niet recent genoeg is om de situatie correct te kunnen beoordelen, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie genoegzaam bevestigd wordt. Verzoekers verweer omtrent de toegankelijkheid van scholen kan niet dienstig worden aangenomen. De Raad merkt immers op dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat de scholen in Bagdad geopend zijn samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, omdat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP